ΕΙΡΗΝΗ ΓΙΑΒΑΣΗ

Η ΝΕΦΕΛΗ, Ο ΚΥΡΙΟΣ Μ ΚΑΙ ΤΑ ΡΟΜΠΟΦΡΙΣ 181

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ
ΚΑΤΕΡΙΝΑ ΣΙΣΚΟΠΟΥΛΟΥ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΠΑΤΑΚΗ

ΛΕΝΕ ΠΩΣ, όσο πιο έντονα είναι τα παιδικά βιώματα, τόσο πιο δυνατές σχέσεις σφυρηλατούνται, σχέσεις που ούτε ο χρόνος ούτε η απουσία μπορούν να τις διαλύσουν. Να λοιπόν δύο παιδικοί φίλοι που ξανασυναντιούνται έπειτα από πολλά χρόνια τυχαία σε ένα κεντρικό καφέ της πρωτεύουσας.

«Άλκη;» ρωτά ζωηρά ο ένας.

«Θάνο!» απαντά με έκπληξη ο άλλος.

Ακολουθεί μια δυνατή, θερμή χειραψία, ένα παρατεταμένο σιωπηλό κοίταγμα στα μάτια κι αμέσως μετά ο ένας πέφτει στην αγκαλιά του άλλου. Εξηντάρηδες πια με γκρίζα μαλλιά, θα απλώσουν στο τραπέζι του καφέ για το επόμενο δίωρο τα τελευταία σαράντα πέντε χρόνια της ζωής τους, θα τσουγκρίζουν με νοσταλγία τις αναμνήσεις τους στην υγεία των παιδικών τους χρόνων και θα αναρωτιούνται πώς τα έφερε η ζωή και χάθηκαν.

Ο ένας γνωστός ραδιοφωνικός παραγωγός, με ακατάστατο σγουρό μαλλί, ροδαλό αξύριστο πρόσωπο, μάτια κουκουβάγιας και κοιλίτσα που ξεπηδά από το

ξέζωστο πουκάμισο, ενώ ο άλλος διευθυντικό στέλεχος μεγάλης εταιρείας κινητής τηλεφωνίας, μόνιμος κάτοικος εξωτερικού, ψηλός, με ωραίο παράστημα, με δερμάτινη τσάντα κρεμασμένη στον αριστερό ώμο κι ένα μαύρο σακάκι στο χέρι.

Στο τέλος θα ανταλλάξουν τηλέφωνα δίνοντας υπόσχεση πως, τώρα που βρέθηκαν, δε θα ξαναχαθούν. Θα…

Ας αφήσουμε καλύτερα το «θα» στην αβεβαιότητά του κι ας πάμε στο μακρινό τότε. Πότε;

Όταν ο Άλκης βρίσκει το τρανζιστοράκι

«ΗΛΙΘΙΟ ΜΗΧΑΝΗΜΑ!»

Ο Άλκης, εκνευρισμένος, το πετάει με δύναμη στο χώμα, λίγο ακόμα και θα 'πεφτε στο νερό. Από το πρωί τον διακρίνει μια νευρικότητα, αφού σκοπεύει να προτείνει της Χαράς να έρθουν οι δυο τους μια βόλτα εδώ στην ακροποταμιά και να της φανερώσει τα αισθήματά του. Την αγαπά, από την πρώτη στιγμή που την είδε την αγάπησε. Στην αρχή σκέφτηκε να το κάνει μέσω κοινού προσώπου, αλλά καλύτερα να μην το ξέρει κανείς. Αν εκείνη τον περιγελάσει; Θα γίνει βούκινο στο σχολείο, στο χωριό, στη Χώρα, στον κόσμο όλο και μετά ποιος τους ακούει τους άλλους! Να της δώσει ραβασάκι; Όχι, όχι, αυτά γινόντουσαν παλιά. Να της στείλει sms; Μα το κινητό ακόμα δεν έχει εμφανιστεί, αλλά, και να υπήρχε, δύσκολα θα έπιανε σήμα εδώ πάνω στα κατσάβραχα. Αν ήταν εδώ ο Μάνθος, ο αδερφός του! Αυτός ήξερε να μιλάει στα κορίτσια κι εκείνα λιώνανε για πάρτη του. Καλύτερα να της το πει πρόσωπο με πρόσωπο. Δεκατεσσάρων χρονών γάιδαρος είναι πια, πρέπει να ξεπεράσει τις ντροπές του. Μα, αν είναι

να βρει το θάρρος να της μιλήσει, μόνο εδώ στο αγαπημένο του μέρος θα το βρει, έξω από το χωριό, στο ρέμα της Ζουρίδας, κάτω από τον πλάτανο, όπου δεν ακούς παρά το κελάρυσμα του νερού, το τιτίβισμα των πουλιών και το θρόισμα των δέντρων.

Μεσημέρι του Ιούνη, εδώ και δυο ώρες στήνει και ξαναστήνει μέσα στο μυαλό του το σκηνικό, τη στιγμή της συνάντησης, κάνει πρόβα τα λόγια του σουλατσάροντας ξυπόλυτος μέσα κι έξω από το νερό. Πρέπει να της μιλήσει, ο χρόνος πιέζει, αύριο δίνουν το τελευταίο μάθημα για τις τελικές εξετάσεις κι εκείνη μετά θα φύγει, όπως πάντα, για μπάνια στο νησί της θείας της. Τρεις μήνες θα κάνει να την ξαναδεί. Τρεις ατέλειωτους μήνες!

Νωρίτερα είχε δει στην απέναντι όχθη κάτι να γυαλίζει. Πλησίασε, σκάλισε λίγο με τα δάχτυλα και ξετρύπωσε από το χώμα το εύρημά του. Το έβγαλε, το καθάρισε προσεχτικά με ένα φύλλο στην αρχή κι ύστερα με τη μέσα μεριά της φανέλας του και ιδού ένα μικρό ασημί τρανζιστοράκι. Το κάθετο διάφανο πλαστικό κάλυμμα του πίνακα συχνοτήτων δίπλα στο ηχείο είναι ραγισμένο και θαμπό, ενώ από μέσα η λεπτή κόκκινη οριζόντια βελόνα έχει στραβώσει. Στο πλάι δεξιά προεξέχουν τα τόξα από δύο στρογγυλούς διακόπτες. Ο πάνω διακόπτης συντονίζει τις συχνότητες κι ο κάτω είναι ο διακόπτης τροφοδοσίας και έντασης του ήχου. Η κεραία του είναι σπασμένη.

Ο Άλκης άρχισε να παίζει με τον πάνω διακόπτη,

όμως η κόκκινη βελόνα δεν αποκρινόταν· στη συνέχεια δοκίμασε τον κάτω διακόπτη, αλλά πέρα από το χαρακτηριστικό «κλικ» δεν ακουγόταν τίποτ' άλλο. Το αναποδογύρισε, το άνοιξε, τσέκαρε τις δυο μικρές του μπαταρίες, το ταρακούνησε λίγο, τίποτα! Χαλασμένο είναι και το πετάξανε, σκέφτηκε και συνέχισε να σουλατσάρει πάνω κάτω κρατώντας το στο χέρι. Κάποια στιγμή κουράστηκε και κάθισε κάτω από τον πλάτανο στριφογυρίζοντας ασυναίσθητα τους διακόπτες.

Τα ζεστά καλοκαιρινά μεσημέρια, στις κοπάνες της άνοιξης και του φθινοπώρου μαζευόταν εδώ όλη η παρέα πλατσουρίζοντας στο νερό, τρυπώνοντας στις πυκνές φυλλωσιές της μικρής κοιλάδας, αράζοντας κάτω από τα σκιρτήματα του πλάτανου. Το λατρεύει το μέρος ο Άλκης, το ξέρει απέξω κι ανακατωτά, καθώς ερχόταν μικρός με τον παππού του, που του 'δειχνε πώς να βρίσκει τις φωλιές των πουλιών, πώς να ξετρυπώνει τους λαγούς, πώς να ξεχωρίζει τα βότανα. Κι η Χαρά έχει έρθει μια φορά όλη κι όλη, ένα απόγεμα με τη Δώρα –αυτή δεν κάνει ποτέ κοπάνες–, οπότε το ξέρει το μέρος και μάλιστα, όπως του έχει πει, της αρέσει κι εκείνης. Και το μέρος τής αρέσει κι ο ίδιος της αρέσει, την έχει κόψει πώς τον κοιτάει. Τότε, γιατί, όσο περνάει η ώρα, δυναμώνει το σφίξιμο στο στομάχι; Η σκέψη αυτή του ανεβάζει το αίμα στο κεφάλι, θυμώνει με τον εαυτό του και τότε είναι που πετάει το τρανζιστοράκι.

Κάθεται λίγο ακόμα να ηρεμήσει κι έπειτα σηκώνε-

ται να φύγει. Την ώρα που βάζει τα παπούτσια του, ακούει έναν οξύ ήχο σα σφύριγμα να ξεπηδάει μέσα από ένα βραχνό ψιθύρισμα και την ίδια στιγμή αρχίζουν να πέφτουν πλατανόφυλλα αραιά, αργά σα νιφάδες χιονιού. Ο Άλκης αιφνιδιάζεται στην αρχή κι έπειτα στήνει αυτί να καταλάβει από πού προέρχεται ο ήχος. Πλησιάζει το τρανζιστοράκι, το πιάνει και το φέρνει στο αυτί του. Δουλεύει λοιπόν, σκέφτεται ικανοποιημένος κι αρχίζει να γυρίζει τον πάνω διακόπτη αναζητώντας κάποιο σταθμό, όμως η κόκκινη βελόνα δεν αποκρίνεται. Ο Άλκης δεν πτοείται. Θα τη φτιάξει τη βελόνα, θα του βάλει κεραία για να πιάνει καλύτερα, θα του αλλάξει και τις μπαταρίες… Ψηλώνει την ένταση με τον κάτω διακόπτη κι αμέσως τα πλατανόφυλλα αρχίζουν να πέφτουν πιο πυκνά. Σηκώνει ψηλά το κεφάλι. Χαμηλώνει την ένταση, αραιώνουν τα πλατανόφυλλα· ψηλώνει την ένταση, πυκνώνουν τα πλατανόφυλλα. Με μάτια έξω από τις κόγχες τους κοιτά μια τα πλατανόφυλλα, μια το τρανζιστοράκι και στο τέλος το βάζει στα πόδια με λυμένα κορδόνια.

Με γρήγορο βήμα ανηφορίζει το μονοπάτι που οδηγεί στο χωριό, μισή ώρα διαδρομή με τα πόδια ανάμεσα σε πλατάνια, καστανιές κι οξιές. Βγαίνοντας στον δρόμο, κάθεται στο πεζούλι της μικρής πέτρινης βρύσης ξεφυσώντας ανήσυχα. Ο ήλιος έχει βουτήξει πίσω από τις βουνοκορφές κι ένα δροσερό αεράκι τού χαϊδεύει το πρόσωπο. Τα ’παιξα από την πολλή σκέψη. Εμ, τόσες ώρες μόνος μου εκεί κάτω, πάει, το ’χασα,

σκέφτεται και χτυπάει με το χέρι το κεφάλι του. Φέρνει στο μυαλό του τον Νεκτάριο και τους άλλους. Σίγουρα θα είναι στο δημοτικό σχολείο και θα παίζουν ποδόσφαιρο. Να περάσει αποκεί λίγο να ξεχαστεί; Και να γυρίσει νύχτα πίσω; Θα γκρινιάζει η γιαγιά του. Να περάσει από του Θάνου να πει ένα γεια; Μπα! Καλύτερα να γυρίσει σπίτι από τώρα. Αύριο είναι η μεγάλη μέρα. Ας πα να φάει λοιπόν και να ξεραθεί νωρίς στον ύπνο, να καθαρίσει το μυαλό του. Χαμηλώνει το βλέμμα στο τρανζιστοράκι, διστάζει για μια στιγμή, κοιτάζει γύρω του, αφουγκράζεται τους ήχους του χωριού, σταθμίζει την ένταση του αέρα, υπομένει το νιαούρισμα μιας γάτας πάνω στα κεραμίδια κι έπειτα ανοίγει τον διακόπτη. Τίποτα! Το ταρακουνάει λίγο, πάλι τίποτα. Χαμογελά κουνώντας αποδοκιμαστικά το κεφάλι, σα να μέμφεται τον εαυτό του, και ξαναμπαίνει στον δρόμο.

Με το που περνά το κατώφλι του σπιτιού, τον βάζει πάλι μπροστά η γιαγιά του και «πού εξαφανίζεσαι, παιδάκι μου, όλη μέρα» και «δε σκέφτεσαι ότι εγώ ανησυχώ» και «αφού ξέρεις πως δεν μπορώ να αφήσω μόνο του τον παππού σου στην κατάστασή του και τα ζώα θένε τάισμα, το κηπούλι πότισμα». Τα ίδια ακριβώς έλεγε παλιότερα και του Μάνθου, του αδερφού του, πέντε χρόνια μεγαλύτερος εκείνος, «εσείς θα με σκάσετε μια ώρα αρχύτερα» και «τι έκανα εγώ;» αρπαζόταν ο Άλκης με τον πληθυντικό και «όλα τα βάρη πάνω μου τα 'ριξε ο Θεός» συνέχιζε ακάθεκτη η για-

γιά, «γιατί, δε σε βοηθάω εγώ, έχεις παράπονο;» ο πρώτος αντίλογος του Μάνθου, «σάμπως κι ανεμαζώνεσαι καθόλου σπίτι;» επανερχόταν η γιαγιά, «αυτό το βλαμμένο δε βοηθάει καθόλου» άλλαζε θέμα ο Μάνθος, «εγώ, ρε, δε βοηθάω, γιατί, βοηθάς εσύ; τι κάνεις εσύ, ρε, όχι, πες, τι παραπάνω κάνεις εσύ από μένα, λέγε, όχι, λέγε» έκανε ο μικρός Άλκης αναψοκοκκινισμένος, «σκάσε, βλαμμένο, μη φας καμιά ανάποδη» εμπρηστικά ο μεγάλος, «εσύ να σκάσεις» ο μικρός και «σταματήστε κι οι δυο!» η φωνή της γιαγιάς, «αλλά έπρεπε να σας έχω με την παντόφλα από μικρά». Η γιαγιά του η Μαρουλιώ τα ίδια και τα ίδια κάθε φορά και στο τέλος… «κάτσετε να φάτε» με μελωμένη φωνή. Ε λοιπόν, και τη γκρίνια και όλα μπορεί να τα υπομείνει κανείς από μια γυναίκα που κάνει τέτοια καταπληκτικά χειροποίητα στριφτά μακαρόνια με κόκκινη σάλτσα και μπόλικο τυρί και για φινάλε… τηγανίτες με μέλι. Κι όμως, εδώ κι έναν χρόνο μια μικρή πικρή γεύση τού μένει στο τέλος στο στόμα. Ένας χρόνος είναι που έφυγε ο Μάνθος φαντάρος και δεν έχουν καθόλου νέα του.

Η επόμενη είναι μια καυτή μέρα, τόσο υπέροχη! Καταρχάς τέλειωσαν οι εξετάσεις, μα το κυριότερο: η Χαρά δέχτηκε την πρόσκλησή του να βρεθούν στην ακροποταμιά. Στο πρόσωπο του Άλκη πνέει τώρα η αύρα της ευτυχίας. Την παραμόνεψε την ώρα που έβγαινε από την αίθουσα και της το πέταξε. Στα γρήγορα, πριν τον πάρουν χαμπάρι τ' αγριοκάτσικα. Εκείνη αμέσως

δέχτηκε, σα να το περίμενε. Κανονίσανε να βρεθούν κατά τις έξι. Δε θα ασχοληθούμε ακόμα με τ' αγριοκάτσικα. Ούτε ο ίδιος ασχολείται. Με το που επέστρεψαν στο χωριό, η μόνη έγνοια του είναι να τους ψαρέψει να δει μήπως έχουν σκοπό να κατεβούν στο ρέμα της Ζουρίδας. Μπα, για ποδόσφαιρο θα πάνε πάλι στο σχολειό. Θα πάει κι ο ίδιος αν προλάβει, γιατί τον θέλει, λέει, η γιαγιά του για κάτι δουλειές. Τους χαιρετάει βιαστικά και φεύγει.

Στο σπίτι δεν έβαλε μπουκιά στο στόμα του. «Πα να κοιμηθώ» πέταξε στη γιαγιά και κλείστηκε στο δωμάτιό του, ενώ πίσω του τον ακολουθούσε το μουγκρητό έκπληξης της Μαρουλιώς. Ήξερε καλά πως ο εγγονός της βαριόταν φρικτά το σχολείο και μισούσε το διάβασμα, οπότε κανονικά έπρεπε να είναι ημέρα γιορτής γι' αυτόν σήμερα.

Ανακαθισμένος πάνω στο κρεβάτι, ο Άλκης έψαχνε να βρει κάτι να απασχοληθεί, οτιδήποτε, αρκεί να μη σκεφτόταν άλλο τη Χαρά και την απογευματινή τους συνάντηση. Όσο περνούσε η ώρα, ο κόμπος στο στομάχι έσφιγγε.

Κάποια στιγμή το μάτι του πέφτει σε μια γωνιά στο πάτωμα όπου βρισκόταν παρατημένο το τρανζιστοράκι. Το παίρνει στα χέρια κι αρχίζει να το πασπατεύει, του βγάζει τις μπαταρίες, κατεβαίνει στο παντοπωλείο του κυρ Γιάννη κι αγοράζει καινούριες, του στερεώνει πρόχειρα ένα κομμάτι τέλι για κεραία, το καθαρίζει προσεχτικά με ένα βρεγμένο πανί.

Μπορεί το τρανζιστοράκι να μην έπαιζε, αλλά έπαιξε μια χαρά έναν άλλο, σπουδαίο ρόλο. Καταρχάς κατάφερε να απασχολήσει το μυαλό του Άλκη, ώστε να μη σκέφτεται τη συνάντηση με τη Χαρά· κι έπειτα ο Άλκης είχε τη φαεινή ιδέα να το πάρει μαζί του στο ρέμα της Ζουρίδας. Αν… ή μάλλον όταν θα υπήρχε αμηχανία με τη Χαρά και δε θα είχε τι να της πει, θα της έδειχνε το εύρημά του, αλλά δε θα της έλεγε αυτό που συνέβη χτες. Θα τον περνούσε σίγουρα για τρελό.

Κοιτάζει το ρολόι πάνω στο κομοδίνο. Πέντε και τέταρτο. Πετάγεται πάνω, ετοιμάζεται. Μακρύ καφέ παντελόνι, άσπρη κοντομάνικη μπλούζα με λεπτή γαλάζια ρίγα και γιακά, μαλλί σγουρό, φουντωτό, ακατάστατο, που κάνει του… κεφαλιού του, βαθιά εισπνοή, διστακτική εκπνοή, το τρανζιστοράκι στο χέρι και…

Έφτασε πρώτος. Έκρυψε το τρανζιστοράκι στη μικρή κουφάλα ενός πλάτανου κι άρχισε να κόβει βόλτες κοντά στο ποτάμι. Η καρδιά του χτυπούσε δυνατά, το στομάχι τον έσφιγγε, τα μηλίγγια του έκαιγαν, κοίταζε το νερό κι άκουγε το γάργαρο γέλιο της, άκουγε το θρόισμα των φύλλων κι ένιωθε την ανάσα της.

«Πού ταξιδεύεις πάλι;» ξεπροβάλλει ξαφνικά η Χαρά.

Ο Άλκης τρομάζει. Εκείνη γελά.

«Σε τρόμαξα;»

«Λι… λι… λιγάκι».

Το λουλουδάτο πράσινο φόρεμα ανεμίζει, το ίδιο

και τα λυμένα μαύρα της μαλλιά καθώς τον πλησιάζει χαμογελαστή. Το χαμόγελό της… το χαμόγελό της…

«Μα εσύ είσαι κάτασπρος, είσαι καλά; Συγγνώμη αν σε τρόμαξα» του λέει στο ένα βήμα απόσταση.

Ο Άλκης προσπαθεί μάταια να χαμογελάσει.

«Όχι, δε… δε… με τρόμαξες».

Πριν καλά καλά τελειώσει τη φράση του, έχει κιόλας καθίσει κάτω από τον πλάτανο. Αυτά τα μάτια… Αυτά τα μάτια στο χρώμα τ' ουρανού! Δεν αντέχει το έντονο βλέμμα της που τον διαπερνά σαν ηλεκτρικό ρεύμα, απορεί κι ο ίδιος πώς μπόρεσε να της προτείνει συνάντηση, διψάει πολύ, τρέμουν τα πόδια του, έχει ξεραθεί και το στόμα του, μα καλά, να τραυλίζει; Τώρα; Τόσο πολύ έχει κομπλάρει;

Η Χαρά τον παρατηρεί εξακολουθώντας να χαμογελά.

«Θα λερώσεις το παντελόνι σου».

«Δεν πειράζει» κάνει εκείνος κοφτά.

Πηγαίνει και κάθεται αποφασιστικά δίπλα του μαζεύοντας το φόρεμά της κι αμέσως εκείνος της κάνει χώρο να ακουμπήσει πιο άνετα την πλάτη της στον κορμό.

«Ώστε εδώ έρχεσαι και κρύβεσαι όταν την κοπανάς από το σχολείο, ε;»

«Ναι… δεν είναι πολύ ωραία;»

Η Χαρά κοιτάζει γύρω της. Αναστενάζει:

«Πάρα πολύ ωραία… καταπληκτικά… ήρεμα!».

Τον κοιτάζει.

«Εντάξει όταν έρχεσαι με τους φίλους σου· όταν είσαι μόνος σου; Τι κάνεις τόσες ώρες εδώ;»

«Μα δεν είμαι μόνος μου…»

«Μπα!» ακούγεται ξέπνοο το επιφώνημα της Χαράς.

«Εννοώ, δε νιώθω μόνος καθόλου, κάθομαι, ηρεμώ, κόβω βόλτες στο δάσος και δεν έχω κανέναν στο κεφάλι μου να με πρήζει με τις γραμματικές του και τις τετραγωνικές του ρίζες».

Η Χαρά έβαλε τα γέλια. Αυτό της άρεσε στον Άλκη, η ανεμελιά του, η αίσθηση ελευθερίας που είχε, μα και τα μεγάλα σαν της κουκουβάγιας εκφραστικά του μάτια. Η γάργαρη φωνή της άρχισε να κυλάει απαλά, χαϊδεύοντας τ' αυτιά του. Του μιλούσε για τη ζωή της στη Χώρα, τη μετακόμισή τους εδώ πριν από δύο χρόνια, τους αυστηρούς γονείς της, τη βαρετή ζωή της, τον σπαστικό μικρό αδερφό της, τη Δώρα, τη μοναδική της φίλη.

Κι ύστερα του χαμογέλασε. Εκείνος κοίταζε το ποτάμι.

Κι ύστερα τον ρώτησε μήπως μιλάει πολύ. Εκείνος της απάντησε όχι.

Κι ύστερα αμήχανη σιωπή.

Κι ύστερα τον ρώτησε γιατί δε μιλά.

Μα κείνος ήταν στην αρχή μια σκόρπια λέξη, ένα τρεμάμενο ξερό πλατανόφυλλο που αιωρούνταν αργά στη σιωπή.

Κι ύστερα της έδειξε με το δάχτυλο το μονοπάτι που

συνεχίζει στο εκκλησάκι του Αφέντη Χριστού στην κορφή του βουνού, της μίλησε για τον παλιό καταρράκτη με τον μισογκρεμισμένο νερόμυλο στο βάθος της κοιλάδας, για τον αδερφό του που είναι φαντάρος, τον παππού του που είναι κατάκοιτος, τη γιαγιά του που φτιάχνει φοβερές τηγανίτες με μέλι.

Κι ύστερα την κοίταξε. Τα μάτια της ουρανός, το βλέμμα της…

Κι ύστερα σιωπή.

Κι ύστερα ένας ψίθυρος σα λυγμός:

«Πρέπει να φύγω».

Σιωπηλοί πήραν τον δρόμο της επιστροφής. Κάποια στιγμή ο Άλκης σκοντάφτει, παραλίγο να πέσει, η Χαρά βάζει τα γέλια, εκείνος τη σκουντά ελαφρά με τον ώμο, εκείνη του απαντά με τον ίδιο τρόπο. Συνεχίζουν να βαδίζουν δίπλα δίπλα προσπαθώντας να κάνουν ο ένας τον άλλο να παραπατήσει ανάμεσα στις καστανιές, στις οξιές και στα παιχνιδιάρικα χαχανητά τους. Λίγο πριν βγουν στον δρόμο, η Χαρά τον καληνυχτίζει με ένα πεταχτό φιλί στο μάγουλο και το βάζει στα πόδια.

Ο Άλκης βγήκε στον δρόμο με βήματα αβέβαια και την πορτοκαλιά έξαψη του δειλινού στα μάγουλα. Άρχισε ν' ανηφορίζει αργά προς το σπίτι του. Όλα κύλησαν ωραία – ή μάλλον τέλειωσαν ωραία. Εντάξει, δεν της είπε αυτό που ήθελε, δεν είχε το θάρρος, όμως μια χαρά τα λέγανε. Κι αυτή πρέπει να ένιωθε το ίδιο. Το μάγουλό του έκαιγε. Τι άλλο να σήμαινε το φιλί της;

Άρχισε να σφυρίζει έναν εύθυμο σκοπό. Τελικά άδικα αγχωνόταν. Δε χρειάστηκε καν να αξιοποιήσει το τρανζιστοράκι. Λίγο πριν στρίψει στο τελευταίο σοκάκι, σταμάτησε.

«Το τρανζιστοράκι!» αναφώνησε και πήρε να κατηφορίζει τρέχοντας προς το ρέμα της Ζουρίδας.

Το σκοτάδι είχε αρχίσει να πέφτει κάτω από τις φυλλωσιές. Ο Άλκης κοντοστάθηκε για λίγο στον πλάτανο κι έπειτα κάθισε αποκάτω ξαναφέρνοντας στον νου του την εικόνα της Χαράς, μέχρι που νυχτώθηκε.

Τότε σηκώνεται, βγάζει το τρανζιστοράκι απ' την κουφάλα κι αρχίζει να βαδίζει αργά, προσεχτικά στο αμυδρό φως των αστεριών ανοιγοκλείνοντας τον διακόπτη έντασης μια φορά, δυο φορές· την τρίτη ακούγεται ξανά ο οξύς ήχος σα σφύριγμα, πιο μελωδικός αυτή τη φορά, να ξεπηδάει μέσα από το βραχνό ψιθύρισμα. Ξαφνικά ο τόπος γέμισε πυγολαμπίδες κι ήταν λες κι είχε κατέβει στη γη ο ουρανός, το νερό του ποταμού άρχισε να αναβοσβήνει, ενώ ο πλάτανος έμοιαζε με χριστουγεννιάτικο δέντρο. Ο Άλκης κοντοστέκεται, καταλαβαίνει, δυναμώνει την ένταση του ήχου, κι όσο εκείνη δυνάμωνε, τόσο πιο γρήγορα αναβόσβηνε το φως των πυγολαμπίδων, μα τώρα δε νιώθει καμιά έκπληξη, δεν του έρχεται να το βάλει στα πόδια τρομαγμένος, αυτό που βλέπει μπροστά του του φαίνεται το πιο φυσιολογικό πράγμα του κόσμου, όπως και το μονοπάτι που το φωτίζουν σε δυο σειρές δεκάδες, εκατοντάδες πυγολαμπίδες.

Το ακολούθησε χαρούμενος και, λίγο πριν βγει στον δρόμο, όλα ξαναγύρισαν στο σκοτάδι. Στο πέτρινο βρυσάκι ανοιγόκλεισε δυο τρεις φορές τον διακόπτη, τίποτα. Χαμογέλασε, έσφιξε το τρανζιστοράκι στα χέρια του και πήρε τον δρόμο της επιστροφής για το σπίτι.